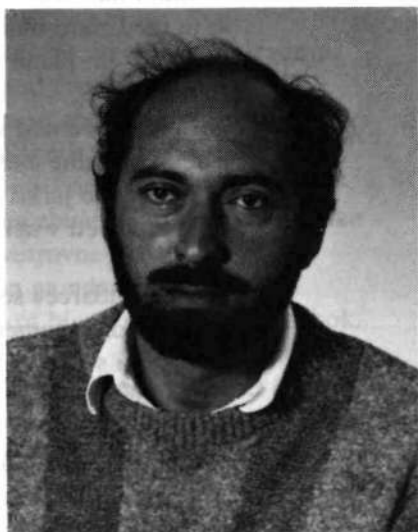

Pesmi

Štefan
Remic

DAN ne pomnim še takega dneva
 med trni so begale miši
 v zrcalnih podobah globoko
 na nebu so zginjale v njem

v brbotavem goltancu
 kot v živem apnu
 v obpotni goščavi sem videl
 postave ki srkajo vodo

in v sencah kot grmi
 krepijo ožilje in videl
 sem tudi da s sončnim korakom
 odstrte venijo in se sušijo

kot kepice mrtvega mavca
 že čisto skrčene so na vrtilnem
 stojalu kiparja
 prevezane z žico trdele

s ščipalnimi kleščami stisnjene
 in so pogoltnile žaltavo
 olje maziljene
 in na župnijskem dvorišču

so dvanajst sklepov zdrobili
 nekemu na rdečem banderu
 ki je med zlato oblogo čeljusti
 in v velikem planu izginjal

kot pika kože nad steno
 glazura tkanine s telečjo krvjo
 žlahtnjena je jarko sijala
 do grla zapeti v sprevodu

pod bati udarcev so skrivali
 svojo bledico namenjeni skupaj
 polepljeni s črnimi tintami senc
 do kamnitega hlada

ne pomnim še takega dneva
 v drugačno prostornost
 sta padla dva vrabca
 sklenila ženitni dogovor

ko je dolina zaprla oči sta
 kot pika kože nad steno zgrmela
 navzgor kjer je praznina
 brez vsakršne teže molčala kot grob

POTNIK Čreda gosi skozi blato,
 bel veter snega, ki odpleše
 kot krila deklet v južni vasi –
 dekorativen podatek s poti.

In vratolomni škrjanec,
 na klasu potonjen, ni kakor
 prijatelj, ki se je davi obešal
 na klinu tako svetobolno,
 ampak kot radost
 na prodajalki zdravilnega čaja,
 ki svoj napitek brezsravno ponuja,
 da sleherni pade v njen hlastni
 objem. In tudi starec v spominu,
 ki svoja ušesa pokriva

na veselici s pihalnim orkestrom,
ni čisto resničen,

ker glasba vsa bučna zadeva
pod čvrsto usločeni svod,
ki se razbije in pade na nas.
Tako iz spomina zgrmi

na zbujenega v vrhu obmorske
vetrovne pečine naliv,
in ga udari v lobanjo
kot hipen potisk v čolnov bok.

Vijugajo hitri studenci
navzdol po človeku, ki v hladni
vesoljni dvorani utripne
za hip osvetljen in ki s počenim

srcem izreče besedo,
ki zdaj zamrznjena kroži
v razsežnost in čas, da jo
zanamec prestreže.

V nočeh se kot pege na licih
prižgo daleč od nas potujoče
razglednice, mi pa stojimo na mestu
in skušamo brati skrivnosten pozdrav.

VABILO Večerni obed je na mizi
in istrska hiša z omaro
in ogledalom, odkoder izginjajo
slike, zdaj vsa obliznjena

z zublji poljubov med usti
in žlico, molči. Orumenela
kuverta na mizi razpada
v morilski vročini.

Ves oslavljen s poobedno dremoto
se beli galeb vozi po vodi,
ki bije kot kakšno proseče srce:
v slabotnih udarcih

se bliža in zvrča nazaj
 kot pokrčene roke in tako
 izgovarja svoj večni pozdrav.
 Pod sončnim kladivom skovana

svetloba udarja kot perutnica
 po masi vode. S slabostjo
 razbarvano kožo zakrivam
 in moji udje letijo narazen.

V stari sušilnici sadja
 se zgrudi na trhla kolena
 upehana glava,
 omamljena s hlapi

in lastovke v mestu lagun
 se zapletajo v žice
 in njihov orkester povzroča
 samo zoglenitve in prah.

GOSTILNA Ne obžalujem ničesar.
 V gostilniškem vrtu je dan.
 Premočena vrana gre veselit
 moj pogled in ne more od tal,
 še popackana z barvo noči.
 Tepihar se odpočiva na vrtni
 ograji, jaz pa za pot ne sprašujem.
 Prva kokoš dviga krilo
 in ga k iztegnjeni nogi približa.
 Marčevska luža tali svojo opno,
 zlomljen vrh gore v ozadju
 se nagne iz zrkla neba kakor solza
 in po sneženi drsalnici pada
 dnevü k nogam. Pojoča natarja
 nosita žganje, po cesti
 v predmestju se vrti škripajoče
 kolo. Lojtrni voz in cingljajoča
 veriga, ki tepe stopala živali

ob vsakem koraku. To gledam
in ne razmišljam ničesar.

Imam svoje telo, ki se počasi
poslavlja in jaz gledam proč.
V moji posesti je videz,
ki se mu čudim.

Odpravil sem misel na tebe,
ki nisi več moje telo.
V solznicah se je sol izsušila
že zdavnaj. Pridi, premražena

vrana. Pripoveduj svojo zgodbo.
Nagnjen nad tvojo samoto
in z jutranjo roso obrobjeno
perje, bom molčal pod senco

cvetočega grma. Samo to imam,
kar je na mizi. Žarek v kozarcu
in mehko vzglavje na rami,
ki se poveša.

Zato se pridruži. Strižem
z ušesi in srkam z očmi.
Kdor pride blizu, je živ
in kdor odide, je mrtev.

STEKLO Noč je pobila svetlobo
do smrti. Mrtvaška lobanja
iz risarske šole zdaj
spi drugače; brez črt in površine:

kot v školjki se plazijo note
po njenih votlinah,
samo znaki zvokov so pomenljivi,
le zvonko trkanje palice

v skritem prostoru in curek
vode v kamnito korito,
dva za dvoriščnimi vrati,
ki stresata svoje dihlejaje

zaupno za zidom . . .
z vozička na trgu se kotalijo
limone in se spreminjajo v iskre
na nebu noči.

Na internatsko posteljo
kuharica zlaga perilo
in sporočilo za jutrišnje dobro
kosilo. Razdražen puran

je posivel na stekleni verandi,
ob trganju živcev
je vidno strohnel.
Kot škrtanje ključa tajinstveno,

vedno čuječe oko, čaka,
da v mlečnem steklu na vratih
zadihajo pljuča. Da na poribane
podnice pade šatulja

kot skrivno darilo.
Da iz stekleničke dišav
plane do dna presijana omama
in oslepi čakajoče.